

[Anker Jørgensen.]

delige hindringer, der er for bevægelighed på arbejdsmarkedet. Kendsgerningen er jo, at den hovedaftale, som arbejdsmarkedets parter har truffet, i virkeligheden sikrer, at man kan få arbejde udført af den arbejdskraft, der er kvalificeret. Hvis der er visse begrænsninger inden for visse områder, så hænger disse sammen med ikke formelle, men reelle kvalifikationer, som der må stilles krav om, for at et bestemt arbejde kan udføres. Det er klart, at der på visse områder er tale om en vanetænkning, en traditionel måde at vurdere på med hensyn til, hvilket arbejde der skal udføres af hvilke personer; det er netop noget, der har med vane og tradition at gøre; det er ikke noget, der har med de overenskomstmæssige bestemmelser at gøre, og man skal da også bemærke, at hverken hr. Guldberg i dag eller hr. Axel Kristensen tidligere har været i stand til konkret at pege på forhold, som kan berettiggende en lovgivning på dette område.

I lovforslaget siges der også noget om, at organisationsstrukturen ikke må være nogen hindring for adgangen til at udføre et arbejde. Det er en lovbestemmelse, som er lige så udvandet, som hvis vi sagde: der må ikke i landbruget være en sådan struktur, at landbruget ikke er tilstrækkelig produktionsdygtigt eller produktivitetsminded. Sådan nogle almindelige ting kan man jo sige; men det, det drejer sig om, er at komme med konkrete forslag til strukturelle ændringer i landbruget f. eks. eller til strukturelle ændringer på arbejdsmarkedet, og det er jo en helt anden og meget mere kompliceret opgave.

Jeg må sige, at jeg finder det meningsløst, at man med mellemrum rejser hele dette spørgsmål. Der er jo netop, som også påpeget af arbejdsministeren, en meget stor bevægelighed på arbejdsmarkedet, så stor, at vi kan pege på en vældig flytning af arbejdskraft fra land til by; vi kan pege på, at bygningsarbejdere rejser 30, 40, 50 km hver dag for at være til rådighed på de

byggepladser, hvor der er behov for deres arbejdskraft. Vi kan også pege på den udvikling, at begrebet specialarbejder — altså tillærte, ikke-faglærte arbejdere — i stadig større udstrækning griber ind på stadig nye arbejdsområder. Bevægeligheden, mobiliteten, er altså vældig stor.

Må jeg sige i denne forbindelse, at det, vi har brug for, er en videre udbygning af vor uddannelsespolitik på arbejdsmarkedet, det er et spørgsmål om en stadig øget egnsudvikling, og lad mig i parentes nævne, at netop på dette område har partiet venstre jo ikke været så særlig ivrigt. Og endelig drejer det sig om fortsat at fastholde en høj grad af beskæftigelse, for den kan medvirke til, at de begrænsninger, der kan være af traditionel karakter, nedbrydes.

Jeg mener, at venstres forslag er ubetydeligt, det har intet at gøre med det, der i virkeligheden skulle sættes ind på, nemlig en samlet, moderne arbejdsmarkedspolitik. Det er det, der er brug for.

Vi har ingen sympati for lovforslaget, men hvis man ønsker, at det henvises til et udvalg, ja, så må vi naturligvis drøfte tingene grundigt; men jeg mener altså, at forslaget bør afvises.

Asgar Jensen: Der hersker jo ikke stor uenighed med hensyn til formålet med lovforslaget. En stor bevægelighed på arbejdsmarkedet vil være af stor betydning for alle parter, og det har vi også på forskellig måde fra det konservative folkeparti medvirket til. Betænelighederne kommer først ind, når der spørges, om netop dette lovforslags vedtagelse ville løse de forskellige problemer. Vi har jo tidligere drøftet det her i tinget, vi har haft et betydeligt udvalgsarbejde, og der er fremskaffet et betydeligt materiale; men for mig at se er det ikke blevet indlysende klart, at alle problemer vil løses ved lovforslagets gennemførelse, og der må være nogen principiel betænelighed ved at gribe ind i aftalefriheden. Det er jo den, man næsten fra alle sider i meget høj grad vil bygge på, og